

lem endnu har bevaret sin Kærlighed til det Forfatningsforslag, der blev stillet, for-
bavser det mig noget, thi jeg troede egent-
lig, at man efterhaanden saa nogenlunde
havde forladt det. Forslaget var jo det,
at der derovre skulde vælges to Folketings-
mænd og en Landstingsmand, som skulde
træde ind i Rigsdagen. Men det er jo
rigtigt, som det ærede Medlem for Ribe
Amts 2den Valgkreds (Bluhme) gjorde op-
mærksom paa, at dertil hører en Grund-
lovsændring. Naar saa det ærede Medlem
for Bjerre siger: ja, det kunne vi dejlig
faa, nu vi ere ved at ændre Grundloven,
saa synes jeg, det er løjerligt, da vi nu
have givet hinanden Haanden paa at be-
grænse Grundlovsændringen til dette ene
Punkt. Dernæst, naar man ser praktisk
paa Tingene, maa man afvise dette For-
slag, enten man ser det fra et vestindisk
Standpunkt eller herhjemme fra. Naar
man ser Sagen fra et vestindisk Stand-
punkt, tror jeg, at den Indvending er gjort
med Rette, at det er umuligt derovre at
finde to skikkede og egnede Mænd, som ere
villige til hvert Aar at rejse herover og ligge
et halvt Aar i Danmark med de Diæter, de
her kunne faa, for en Gang maaske to
Gange, maaske slet ingen Gang at kunne
sige deres Mening om vestindiske Forhold.
Jeg tror, det er utænkeligt, og Befolk-
ningen derovre har været klar over, at det
kunde de ikke gaa med til. Dernæst er
det en betydelig Kompetenceindskrænkning,
hvad ogsaa Kommissionen selv erkender,
naar man, efter at de selv ordinært have
haft Lovgivningskompetence der ovre, gaar
til at lægge Kompetencen i denne For-
samling, hvor der i heldigste Tilfælde er
to af 116, der have Forstand paa og Kend-
skab til vestindiske Forhold. Det er en
saadan Kompetenceindskrænkning, at jeg
meget godt forstaar, der rejstes Protest
derimod. Ogsaa fra vort eget Standpunkt
synes jeg, det er et underligt Forlangende.
Der kunde jo være en saadan Situation i
det danske Folketing, hvor det kunde blive
de vel at mærke ved privilegeret Valgret
valgté (Afbrydelse af *J. J. Jensen*)... Det
ærede Medlem for Bjerre har været med
til at foreslaa, at de skulde vælges ved
privilegeret Valgret (Afbrydelse af *J. J.
Jensen*)... Det ærede Medlem har foreslaaet,
at de skulle vælges af de til Kolonial-

raadene valgberechtigede Personer, men til
Kolonialraadene er der en Valgcensus af
1,250 Francs. Altsaa ved den privilegerede
Valgret i Vestindien skal der vælges to
Folketingsmænd, men der kunde godt være
den Situation, hvor de kom til at afgøre
den politiske Stilling her hjemme, og det,
synes jeg, vilde være en mærkelig Ting.
Saa var der det fælles Kolonialraad. Ja,
Tanken er meget smuk. Der er i Tanken
meget smukt, naar man har to saa smaa
Kommuner, at have et fælles Kolonialraad,
der arbejder sammen, men i Praksis er det
uigennemførligt, fordi det nu en Gang er
saadan, at disse to Kommuner have vokset
sig frem under ganske forskellige Forhold
og føle sig i indbyrdes Modsetning. Der
er intet Interessesfællesskab imellem dem,
men at tvinge dem sammen i et Fællesskab,
som de ikke ønske, vil være upraktisk.
Det vil være af den Slags Ting, man ikke
bør gøre. Derfor har det forekommet mig,
lige siden jeg blev bekendt med disse For-
slag, at baade Forfatningsforslaget og For-
slaget om fælles Kolonialraad være smukke
fra Tankens Side, smukke paa Papiret,
men jeg tror ikke, de due i Praksis.

Det ærede Medlem omtalte hele Tiden
Kolonialraadet som Repræsentant for en
faatallig Overklasse; ja, men netop derfor
foreslaar jeg jo, at Valgretten skal ud-
vides. Og naar det ærede Medlem for As-
sens (Berntsen) sagde, at han ønskede at
Ministeren havde været villig til at stille
Forslag om at gaa ned til 1,250 Fr., saa
kan han være sikker paa Villigheden. Jeg
har foreslaaet Kolonialraadet eller rettere
sagt paa et Tidspunkt af Forhandlingerne
stillet som Betingelse for at gaa med til
Ordnningen, at de gik ned til 1,250 Fr.,
men de vare ikke at formaa til at bøje sig
paa dette Punkt. Og nu forekommer det
mig, at naar man overhovedet skulde be-
holde en Valgcensus — og der er ingen i
Kommissionen, heller ikke det ærede Med-
lem for Bjerre, som har foreslaaet almindelig
Valgret —, saa er det ikke Livet om
at gøre, om man sætter Grænsen ved
1,250 Fr. eller ved 1,500 Fr. I det væ-
sentlige opnaas det dog, at Døren bliver
lukket op for den Mellemand ovre paa
Øerne, som ikke tidligere har været re-
præsenteret.

Saa komme vi til Gendarmerikorpset.